

keresztelő földút 0,440 km és 0,540 km közé eső szakaszán.

A lelőhely, mely a Hajdú-Bihar megyében folytatott autópálya feltárások sorában a 30-as számot kapta, a Dante utca vége után lévő Varga-Halmi-dűlő és Homok-dűlő határában helyezkedik el részben egy homokdombon, részben a tőle K-re lévő kötött talajú részen. DK felől egy hosszan elnyúló vályogvető gödör határolja. A lelőhelyet 2001 áprilisában az M3-as autópálya építéséhez kapcsolódó humuszolási munkák során találtuk meg a helyszíni szemle során.

A leletmentés során kb. 4000 m² területet, 344 objektumot tártunk fel, amihez 417 stratigráfiai egységet rendeltünk.

A szelvény D-i részén 4–5 kora vaskori (Kr. e. 9–8. század) gödröt tártunk fel. A feltárt objektumok zöme, 98%-a egy késő szarmata (hun kori) településhez tartozott, melyet az előkerült leletek alapján a Kr. u. 4–5. század fordulójára keltezhetünk.

A késő szarmata telep nyolc félig földbe mélyített, téglalap alakú házát, három szabadtéri kemencéjét, egy ácsolt faszerkezettel kibélelt kútját, valamint tároló-, agyaggyerő-, hulladék-, és munkagödreket bontottuk ki. Az egyik kemence fölé az eső ellen védő kis cölöpszerkezetű építményt emeltek. Néhány objektumban eltemetett állatok, elsősorban kutyák vázát tártuk fel. A lelőhelyen mindössze egyetlen sírként értelmezhető, erősen bolygatott, É–D-i tájolású kislány váza került elő. Három hulladékgödörben emberi koponya töredéke került elő.

A leletmentés költségeit a Nemzeti Autópálya Rt. fedezte.

Munkatársak: Bénye Zsolt informatikus, ásatási technikus, Sebők Katalin régész, Tóth György rajzoló.

DANI JÁNOS

218. Pomáz, Kovácsi
(MRT 13/1. k. 23/26. lh.)
(Pest megye) B, V, N, Á

A lelőhely a pomázi országút nyugati oldalán, a Kovácsi patak feletti enyhe lankán található 400×600 m nagyságú területen, és a középkori Kovácsi faluval azonosítható. 2001. július 31. és augusztus 6. között végzett szondázó próbaásatásunkkal elsősorban az előkerülő salakok vasművességre utaló objektumokhoz kötése volt a célunk.

A sűrű növényzet miatt nem sikerült olyan helyeket találni, ahol a felszíni leletkoncentráció, talajszíneződés alapján el lehetett volna kezdeni az ásatást, ezért geofizikai méréssel próbálkoztunk. Pattytyús Á. Miklós a földradar módszert alkalmazta a terület nagy mérete miatt. Ez alapján kezdtük el a munkát három kutatóárokkal. A komoly eróziós folyamatoknak és a szántásnak köszönhetően régészeti objektumokat nem találtunk. Ezt követően a teljes lelőhely különböző pontjain – 21 helyen – gépi erővel szondáztunk, de az

átlagban 2×3 m méretű szondák tanúfalai is hasonló eredménytelenséget mutattak.

A salakok mellett – három vasszőget, két vastöredéket, egy vaskés részét, egy riolit fenőkövet és néhány szórvány állatsontdarabot leszámítva – a leletanyag főleg a szántásnak és az erózióknak köszönhetően kizárólag apróra tört kerámia volt. Ezek nagy része a késő bronzkori urnasíros kultúrába tartozik (síkozott edényperemek, durva kidolgozású edénytöredékek), előkerült néhány kora vaskori cserép (turbántekercses töredékek), egy-két népvándorlás kori oldaltöredék és igen kevés Árpád-kori jellegű fehér színű oldaltöredék. A lelőhelyen nem találtunk vasércdarabokat, fúvókatöredékeket, nem észleltünk nagyobb faszenes foltokat, viszont a salakok sima felületűek, kerekdedes formájúak, sok esetben alul konvexek, felül konkávok és legtöbbször valamennyire lapos. Mindezek a tulajdonságok a kovácműhelyben létrejött salakok jellegzetességei. Két lyukacsos, szilikátos salaktöredék elképzeléseink szerint talán a közeli Pusztatemplom (MRT 23/12) üveghutájából kerülhetett ide. A lelőhely nagy része feltehetőleg elpusztult, nem találtunk intenzív Árpád-kori települési nyomokat.

Konzulens: Benkő Elek. Munkatársak: Ottományi Katalin régész, Mali Antal restaurátor, Kalácska Róbert egyetemi hallgató, Pongrácz Zsuzsa rajzoló és Túri Miklós.

REPISZKY TAMÁS

219. Pornóapáti, Ómajor
(Vas megye) Rő, N, Á, Kö

Nagyon nehéz körülmények között végeztük kutatásunkat, közvetlenül az épületek közelében ásatást nem is folytathattunk. Viszont a 3,5 ha-nyi terület rendkívül sok régészeti objektumra utalt.

Megtaláltuk a középkori kolostor alapfalát (M40. mező), a kolostor kútját a kútház negatív alapfalával (Q36–37.). A kolostor negatív falai az LY36–42. szelvényekben mutatkoztak. A török idők alatt várrá átépített kolostor várárka, a várudvar az Ö45–47. szelvényekben került elő. A várárok farkasverme az Ö55. szelvényben mutatkozott. A középkori vár fala az Ö55–56. és Ó55. szelvényben. A várudvar szilárd járósíntje az Ö45–47., az épületek pusztulási rétege az Ö48–61. szelvényben volt, csakúgy, mint a vizesárok, melyet a Pinka vizével töltöttek meg. Az Ö61-ben Árpád-kori szemétködör utal Árpád-kori épület közelségére. A középkori temető az Ó37 szelvényre esett. 10 m²-en 26 váz vált ismertté, vélhetőleg jóval nagyobb számú temetkezésre kell gondolnunk. A temető kiterjedése egy ponton ismerté vált, M40-ig terjedt. A Í40–42-ben a LY36–42-ig már szintén nem voltak sírok. A K42-ben lévő földbe mélyített házban(?) népvándorlás kori cserepek mutatkoztak. A vázak már 15 cm-es mélységben jelentkeztek. A 18–19. századi épületek már a mai járósínten állnak. Így mélyen a középkori szint alatt van a mai járósínt. A talaj